

Hoofdstuk 1

Hier, op deze afstandelijke hoogte, voel ik me als een toeschouwer van een mythisch toneelstuk, waarin de goden besloten hebben hun meest meedogenloze gezicht te tonen. Ik voel me nietig, als een onschuldige wezen verloren in de golven van chaos die deze oorlogszone overspoelen. Het is in de beladen stilte tussen de voortdurende uitbarstingen van geweld dat de ware aard van deze hel op aarde zich openbaart. In die stilte, waarin de echo's van verloren levens nog doorklinken, wordt mijn hart gevuld met een diepe, onuitsprekelijke angst. Angst voor de onbekende gevolgen van deze menselijke waanzin, angst voor de verloren onschuld en angst voor het duistere pad dat de mensheid lijkt te hebben gekozen.

‘Waarom was ik hier?’

Hoofdstuk 3

Met een onstuimige honger naar avontuur race ik op mijn motorscooter door sierlijke bochten, bijna als een legendarische racer op het circuit. De wind danst rond mijn helm en het hypnotische geronk van de motor vult mijn zintuigen. De rit tilt me boven mijn aardse zorgen maar een ondefinieerbaar ongemak glijdt als een slinkse schaduw onder mijn huid. Het voelt alsof een onzichtbaar paar ogen me bespiedt vanuit een vergeten hoek.

Terwijl ik sneller rijd, in een poging dit gevoel af te schudden, verandert het landschap. Kleuren vervagen, de lucht wordt dikker en de melodie van de natuur wordt verstikt. Voor mij onthult zich een vallei gehuld in een dichte, onheilspellende mist. Een magnetische aantrekkingskracht, zowel angstaanjagend als verleidelijk, trekt me dieper de nevel in. De zon verbergt zich, vervangen door een spookachtige gloed. De lucht is een roesemoes van fluisterende stemmen en bewegende schaduwen komen dichterbij, hun contouren nog net zichtbaar. Terwijl mijn hartslag stijgt en mijn greep op het stuur verstijft, snijden felle koplampen door de mist. Een auto duikt plotseling op, te dichtbij om te ontwijken. De koplampen lijken op twee gloeiende ogen die me strak aankijken. Ik probeer uit te kijken maar alles gebeurt in slow motion.

Hoofdstuk 3

De overweldigende sensatie van indringing is verlamdend. Ik voelde vroeger een weerstand tegen deze band tussen machine en geest maar nu ben ik overrompeld, geketend door technologie. De drie figuren die me omringen zien mij niet als een levend wezen, eerder als een object, iets zonder gevoelens of gedachten. Tegen alle verwachtingen in voel ik me echter helderder dan ooit. Een persoon in mijn positie zou toch verloren moeten zijn in vermoeidheid en wanhoop?

‘Hoe is dit mogelijk?’ De vraag zindert in mijn hoofd.

Mijn nieuwsgierigheid wordt gewekt. Ik stel me voor dat er een digitale snelweg loopt tussen mijn geest en deze computer.

‘Is het een tweerichtingsweg? Kan ik de machine controleren, net zoals deze mij controleert?’

Hoofdstuk 7

‘Je weet te veel, Mathijs,’ siste hij met een dreigende ondertoon. ‘Je hebt geen idee waar je mee te

‘Ik heb bewijs en mensen die me zullen geloven.’

Met een kelder vol notities, computers en schema’s was zijn aanvulling overduidelijk voor Stephen. Zijn gezicht vertrok in een gefrustreerde grimas. Hij wist dat Mathijs gelijk had en dat de kans groot was dat zijn geheimen uiteindelijk aan het licht zouden komen. De ongelukkige kansen werkten tegen hem en hij besepte dat hij een manier moest vinden om Mathijs volledig uit te schakelen voordat de waarheid zijn ondergang zou betekenen. Het besef dat Mathijs te veel wist en dat hij een potentieel gevaar vormde voor zijn plannen, had hem in een moeilijk dilemma gebracht.

Hoofdstuk 10

In Het Schaduwdal gaat het echter niet alleen om strijd en overwinning; het gaat ook om bondgenootschappen. De spelers moeten allianties vormen om de sterkste vijanden te verslaan en de grootste schatten te bemachtigen. De virtuele mist kringelt om ons heen terwijl we de dreigende ingang van de Crypte van Ongeziene Schaduwen betreden. Hij kan de vochtige, stenen muren bijna voelen die hen in sluiten. Ze zijn deze keer met z’n vijven – Ryan als de boogschutter, Iris als tovenaars en hun drie vrienden als schurk, healer en smid. We weten allemaal dat dit geen gewone missie is. Dit is het spul van legendes, een verhaallijn die naar verluidt zelfs de meest geharde spelers tot waanzin drijft.

‘Onthoud de regel: niets is wat het lijkt,’ waarschuwde Ryan terwijl het vijftal verder het donker in loopt. Zijn woorden lijken te sterven in de zware lucht.

Plotseling voelen ze een ijskoude windvlaag en het pad voor hen vertakt zich in drie donkere gangen.

‘Welke kant op?’ vraagt Iris, haar staf strak in haar hand geklemd.

Haar vriendin haalt iets uit haar tas; een oud perkament.

‘Volgens deze kaart moet de middelste gang ons naar de Schat van de Schimmen leiden.’

‘Ik weet het niet, mannen. Dit ruikt naar een val,’ zei Iris, terwijl zij nerveus haar staf ronddraait.

‘Niets gewaagd, niets gewonnen,’ besluit Ryan en leidt het team de middelste gang in.